

IN DEN DOOD VERZOEND.
Een Oostenrijksch huzaar en een Russisch infanterist, die op een patrouilletocht handgemeen werden, en beiden in hun wanhopige worsteling den dood vonden.

EEN SOMBERE STOET.
Uitgeweken Serviërs, die in Albanië rondzwerven en een bijna zekeren hongerdood in een vreemd land verkiezen boven de onderwerping aan hun vijand. (V.F.B.)

hebben die bedient." — „Uitgemaakt! Ik bedien. Wat een geluk dat gast en dienstknecht in dit land gelijk gekleed zijn!"

„Je begrijpt dat Jan woedend zal zijn!"

„Wel als hij zoo bekrompen is als jij hem wilt doen voorkomen."

„Hij zal zich zeker vergissen en je Henk noemen. O zeg, je zou zeker liever niet als „Van Dake" aangesproken worden?"

„Neen, noem me —" Hij aarzelde even, dacht na en toen, met een eigenaardigen glimlach, „noem me — Jansen."

Zooals zijn vrouw voorzien had was Westeyn sterk tegen het plan toen hij thuiskwam, maar tevergeefs! Er was geen tijd meer om te veranderen en hij kon maar juist zijn rok aanschieten toen de gasten kwamen. Toen mevrouw Westeyn na een laatsten blik op de tafel, riep, „Daar komen ze, Henk!" richtte Van Dake zich eenigszins landerig uit den grooten fauteuil waar hij half in gelegen had op, en keek naar de deur.

„Alle duivels!" zei hij toen.

„Wat? Wat zei je Henk?"

„Niets!" antwoordde hij kortaf en ging toen de hall in met het gevoel dat zijn „dag vol van wederwaardigheden" nog niet om was.

Een paar uur van tevoren was hij op het punt geweest aan de Weesperpoort in den trein te stappen toen hij een dame op zich af zag komen die hem vroolijk lachende de hand toestak. Haar optreden was een mengeling van bescheidenheid, levendigheid en die zekerheid die alleen eigen is aan menschen die veel in de uitgaande wereld verkeeren en zelfs op dat oogenblik vroeg hij zich af hoe het mogelijk was dat hij haar ontmoet had en haar had kunnen vergeten. Maar hij was overtuigd dat het hem spoedig te binnen zou schieten wie ze was.

„Hoe maak je het", riep ze uit terwijl ze hem de hand schudde. „Wie kon denken dat je in Amsterdam waart."

„Ik ben pas verleden week teruggekomen en ik logeer buiten. Moet u dezen trein hebben?" Juist werden de portieren dichtgeslagen.

„Neen, dien verliet ik net toen ik u zag, en —! O maar misschien moet u hem bepaald hebben?" Juist werden de portieren dichtgeslagen.

„Neen, ik heb den tijd."

„Werkelijk? Hebt u dan den tijd om een eindje met me mee te loopen? Het is niet ver hier vandaan, Amsteldijk, en we kunnen onderweg praten over — over Antwerpen," voegde zij erbij vluchtig naar hem ziende.

„O graag." Nog kon hij niet op haar naam komen. A wandelende werd zijn verlegenheid grooter en grooter.

„Maar eerst", vervolgde ze luchtig, „moet ik uitleggen waarom u zoo plotseling op moderne wijze in een middeleeuwsche situatie geplaatst wordt."

„O — ben ik dat?" vroeg hij vrij onnoozel.

„Dat is wel het geval. Gij hebt, zonder eenige hulp een jonkvrouw uit den nood gered en nu brengt gij haar in veiligheid naar het kasteel van haar vader."

„Met vliegende vaandels, wuivende veeren en gezeten op een steigerend ros", vulde hij aan.

„Juist. Het doet mij genoegen dat u zich zoo gemakkelijk aanpast.

U schijnt zich gemakkelijk in zekere omstandigheden te kunnen indenken, maar nu zal ik u vertellen, hoe u op zoo onverwachte wijze in dezen zonderlingen toestand gebracht zijt.

Ziet u — het is eenigszins moeilijk uit te leggen, maar —"

„Waarom zou u het eigenlijk doen?"

„Omdat ik het liever doe", zei ze een weinig uit de hoogte, maar spoedig weer op vriendelijker toon: „Maar dat is iets dat, vrees ik, tegenwoordig alleen plaats heeft in boeken.

Hebt u bij het verlaten van het station een man van middelbaren leeftijd opgemerkt, iemand die met glinsterende zwarte oogen staarde?"

„Nu ik eraan denk herinner ik me een onwelwillenden blik".

DE VERWOESTING IN SERVIË.
Een der verwoeste bruggen over de Zuid-Morava in Servië, waarnaast de Duitsche genie een hulpbrug geslagen heeft. (V.F.B.)

NIEUWE OOSTENRIJKSCHE GEWEREN.
Oostenrijksche infanteristen met hun nieuwe geweren, welke ingericht zijn voor granaten, in de loopgraven aan het front in Rusland. (V.F.B.)

DE BEGRAFENIS VAN VON EMMICH.
Te Hannover had onder buitengewoon veel militair eerbetoon de begrafenis plaats van den Duitschen infanterie-generaal Von Emmich, den veroveraar van Luik. (V.F.B.)